

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 57 0 Ps 097926 19 Rev
Dana, 24.06.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija ovog suda Gorjane Popadić, kao predsjednik vijeća, Violande Šubarić i Senada Tice, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja GP „P.“ d.o.o. B., koga zastupa S.I., advokat iz B., protiv tuženog Grad B., kojeg zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske, radi naknade štete, vrijednost spora 205.645,40 KM, odlučujući o reviziji tužitelja izjavljenoj protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 097926 18 Pž od 18.12.2018. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 24.06.2019. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 097926 16 Ps 2 od 07.02.2018. godine, odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja da se obaveže tuženi da mu na ime naknade štete u vidu izgubljene dobiti isplati iznos od 205.645,40 KM i zakonsku zateznu kamatu u iznosu od 205.645,40 KM, kao i zahtjev za naknadu troškova postupka. Obavezan je tužitelj da na ime troškova postupka isplati tuženom iznos od 5.687,50 KM, a odbijen je dio zahtjeva za naknadu troškova postupka preko dosuđenog iznosa.

Drugostepenom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 097926 18 Pž od 18.12.2018. godine, žalba tužitelja je odbijena i potvrđena prvostepena presuda, te je odbijen i njegov zahtjev za naknadu troškova postupka.

Blagovremeno izjavljenom revizijom tužitelj pobija drugostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se osporena presuda preinači ili da se ista ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tuženi predlaže da se revizija odbije kao neosnovana.

Revizija nije osnovana.

Tužbenim zahtjevom tužitelj traži da sud obaveže tuženog da mu na ime naknade štete, u vidu izgubljene dobiti, isplati iznos od 205.645,40 KM sa zakonskom zateznom kamatom.

Tokom postupka kod prvostepenog suda utvrđeno je slijedeće činjenično stanje: da je tuženi, kao ugovorni organ objavio obavještenje o nabavci broj 09-404-515/06 sa predmetom

javne nabavke izvođenje radova na rušenju i uklanjanju bespravno sagrađenih objekata na teritoriji Grada B. na koji se prijavio i tužitelj: da je dana 03.05.2007. godine prijava tužitelja odbačena i kao najpovoljniji ponuđač izabran „B.c.“ d.o.o. B.; da je tužitelj podnio prigovor protiv obavještenja tuženog o njegovoj diskvalifikaciji u postupku javne nabavke i da je dana 14.05.2007. godine prigovor odbijen kao neosnovan; da je protiv tog rješenja tužitelj izjavio žalbu Kancelariji za razmatranje žalbi Bosne i Hercegovine koja je zaključkom od 19.06.2007. godine odbacila žalbu; da je protiv navedenog zaključka tužitelj podnio tužbu u upravnom sporu Sudu Bosne i Hercegovine u kojem postupku je usvojena tužba odlukom od 01.07.2010. godine; da je nakon toga 21.07.2010. godine Kancelarija za razmatranje žalbi Bosne i Hercegovine u ponovnom postupku usvojila žalbu tužitelja, poništila odluku - obavještenje, rješenje drugostepenog organa po prigovoru kao i obavještenje o javnoj nabavci.

Polazeći od naprijed utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je zaključio da tužitelj nije dokazao da je ugovorni organ (tuženi) imao obavezu da sa njim zaključi ugovor o javnoj nabavci radova shodno odredbi člana 39. Zakona o javnim nabavkama („Službeni glasnik BiH“ broj: 49/04, 19/05, 52/05, 88/06, 24/06, 70/06 i 12/09, u daljem tekstu: ZJN) i člana 27. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj 29/78, 39/85 i 57/89 te „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/05, u daljem tekstu: ZOO), odnosno da nijednom odlukom nadležnog organa u provedenom postupku nabavke nije utvrđeno da je tužitelju bilo potrebno dodijeliti ugovor kao najboljem ponuđaču, zbog čega je prvostepeni sud na osnovu odredaba članova 7. i 123. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP), odlučio kao u izreci prvostepene presude primjenom pravila o teretu dokazivanja iz člana 126. ZPP.

Drugostepeni sud je, odlučujući o žalbi tužitelja, prihvatio kao pravilna činjenična utvrđenja i pravne zaključke prvostepenog suda, pa je žalbu odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Osporena presuda je pravilna i na zakonu zasnovana iz slijedećih razloga:

Prema odredbi člana 155. ZOO šteta je umanjeње nečije imovine (obična šteta) i sprečavanje povećanja nečije imovine (izmakla korist), a radi se o koristi koju bi povjerilac stekao da nije bilo dužnikove štetne radnje i o budućoj šteti koja bi vjerovatno nastala.

Za naknadu štete, saglasno odredbama članova 154. stav 1. i 158. ZOO, potrebno je ispunjenje zakonskih pretpostavki: da šteta postoji, da je prouzrokovana protivpravnom radnjom ili propuštanjem štetnika, da se radnja ili propuštanje mogu pripisati u njegovu krivicu i da postoji uzročna veza između radnje odnosno propuštanja i nastale štete. Postojanje ovih zakonskih pretpostavki dužan je da dokaže oštećeni.

Odredbom člana 189. stav 3. ZOO propisani su uslovi za ostvarenje prava na naknadu materijalne štete u vidu izmakle koristi.

Za ostvarenje prava tužitelja na naknadu štete na ime izmakle koristi, zbog toga što ga je u postupku javne nabavke tužitelj diskvalifikovao tako da nije mogao izvoditi radove na rušenju i uklanjanju bespravno sagrađenih objekata na teritoriji tuženog, te ostvarivati prihod od te djelatnosti, kako tvrdi u tužbi i tokom postupka, s obzirom na naprijed navedeno, morao je dokazati da bi on u tom postupku bio najpovoljniji ponuđač u situaciji kada je obavještenje o izboru najpovoljnijeg ponuđača „B.c.“ d.o.o. B. poništeno, te da bi stoga tuženi bio dužan sa

njim zaključiti ugovor o izvođenju tih poslova i da bi po redovnom toku stvari osnovano mogao očekivati dobit od spornih poslova koji su bili predmet u postupku javne nabavke i visinu te dobiti, a da je u tome spriječen krivicom tuženog.

U predmetnoj pravnoj stvari, iz stanja spisa predmeta i utvrđenog činjeničnog stanja, proizlazi da tužitelj na naprijed navedene okolnosti nije ponudio i izveo dokaze tokom postupka pa je, kod takvog stanja stvari, suprotno tvrdnji revidenta, pravilan zaključak drugostepenog suda u pobijanoj presudi da tužitelj u ovoj parnici nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva za izgublenu dobit koju potražuje od tuženog.

Neosnovano je i pozivanje revidenta na odredbu člana 52. ZJN budući da bi u smislu stava 5. ovoga člana tužitelju pripadalo pravo na ograničenu odštetu do iznosa troškova pripreme ponude ili do 10% ponuđačeve ponuđene cijene, zavisno od toga koji je od ova dva iznosa veći, a što nije bio predmet tužiteljevog zahtjeva u ovoj parnici.

Imajući u vidu naprijed navedeno, neutemeljeni su revizioni prigovori da je prilikom donošenja osporene odluke o odbijanju tužbenog zahtjeva materijalno pravo pogrešno primijenjeno.

Neargumentovan je i paušalan i revizioni prigovor da je pobijana presuda zahvaćena povredama odredaba parničnog postupka iz članova 8., 168., 191. 291. do 295. u vezi sa članom 209. ZPP, jer to ne proizlazi iz njenog sadržaja.

Prema navedenom, pobijana presuda nema nedostataka na koje se ukazuje revizijom, niti onih na koje sud pazi po službenoj dužnosti, pa je na osnovu odredbe člana 248., u vezi sa članom 456. a) ZPP, odlučeno kao u izreci.

Predsjednik vijeća
Gorjana Popadić

Tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić